

HỒI THỨ 50

NGHE CHUYỆN CHA HÀO KIẾT SINH NGHI

Từ Văn khác nào bị dội một thùng nước lạnh. Chàng la lên :

- Không phải ! Không có lý nào thế được !

Diệu Thủ Tiên Sinh ôn tồn nói :

- Người nên bình tĩnh lại để tiếp nhận sự thực, dù là sự thực rất phũ phàng.

Từ Văn lại hỏi :

- Có gì làm bằng chứng không ?

Diệu Thủ Tiên Sinh không trả lời, lão hỏi lại :

- Từ Văn ! Người có biết ai đến Thất Tinh Bảo tìm cừu không ?

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Tại hạ không biết.

Diệu Thủ Tiên Sinh nói :

- Nhị sư thúc người đó. Còn người đã hạ sát Hoành Thiên Kiếm, sau lại bị phụ thân người giết, là Tam sư thúc người.

Từ Văn lùi lại luôn ba bước. Chàng lẩm bẩm :

- Gia phụ là hạng người như thế ư ? Người...

Diệu Thủ Tiên Sinh ngắt lời :

- Tam sư thúc người tính cách cũng giống phụ thân người, vì thế... mà... thành người bị hy sinh trong cuộc âm mưu này.

Từ Văn lại hỏi :

- Còn Nhị sư thúc của tại hạ thì sao ?

Diệu Thủ Tiên Sinh đáp :

- Y cũng bị phụ thân người giết chết.

Từ Văn giật nảy người, la hoảng :

- Trời ơi ! Vậy thì khiếp quá !

Diệu Thủ Tiên Sinh lại nói :

- Đại mẫu người là Không Cốc Lan tự liệu không thể địch lại phụ thân người. Bà muốn thừa cơ ra tay để báo thù...

Từ Văn nhớ lại vẻ oán độc của Đại mẫu, liên tin thiên cố sự này không phải giả dối. Mỗi sĩ nhục phụ thân chàng để lại không tài nào rửa sạch được làm chàng đau khổ ngấm ngấm, không bao giờ hết. Chàng ráng trấn tĩnh tâm thần, dẹp mối xúc động, hỏi:

- Y có báo thù được không ?

Diệu Thủ Tiên Sinh đáp :

- Từ ngày phụ thân người có Độc kinh rồi, bà ta không còn cơ hội nào nữa.

Từ Văn chưa hết nghi ngờ, hỏi lại :

- Tại sao bà lại ở trong ngôi nhà ma ?

Diệu Thủ Tiên Sinh đáp :

- Đó là lão phu trượng nghĩa lưu bà ta ở lại đó.

Từ Văn lại hỏi :

- Thằng nhỏ tên gọi Tiểu Bảo đó là ai ?

Diệu Thủ Tiên Sinh lộ vẻ buồn rầu. Lão cất giọng run run đáp :

- Gã là con của lão phu, vừa sinh ra đã mất mẹ nên gửi bà ta nuôi dưỡng.

Từ Văn hỏi :

- Tiên bối có biết thiên cổ sự này từ trước không ?

Diệu Thủ Tiên Sinh đáp :

- Lão phu không biết trước, gần đây mới rõ chuyện đó. Sau khi người đến dò thám ngôi nhà ma, Đại mẫu người mới tiết lộ vụ bí mật này.

- Tiên bối thu lưu Đại mẫu tại hạ, hẳn có nguyên nhân ?

- Dĩ nhiên.

- Văn bối muốn hiểu rõ nguyên nhân đó.

Diệu Thủ Tiên Sinh ngập ngừng, lão không trả lời, hỏi lại :

- Lệnh tôn cùng Tướng Úy Dân giao kết mật thiết với nhau phải không ?

- Sự thực là như vậy.

- Vì lẽ đó, lão phu thu lưu Đại mẫu người. Giữa lão phu và Tướng Úy Dân cũng có mối liên hệ đặc biệt.

Từ Văn lại hỏi :

- Tiên phụ có biết không ?

- Người là người đầu tiên biết chuyện bí mật này của lão phu.

Từ Văn trầm ngâm một chút, rồi nói :

- Văn bối nhớ lại tối hôm ấy đến thăm ngôi nhà ma có người theo dõi...

Diệu Thủ Tiên Sinh ngắt lời :

- Đúng thế ! Mục tiêu theo dõi của đối phương chính là người, nhưng cũng chưa thu lượm được kết quả nào.

Từ Văn hoang mang hỏi :

- Tiên bối có biết người đó là ai không ?

Diệu Thủ Tiên Sinh ngập ngừng đáp :

- Lão phu... đoán là một nhân vật trong bọn Thất Tinh Cố Nhân.

- Tiên bối biết rõ lai lịch đối phương chứ ?

Diệu Thủ Tiên Sinh đưa mục quang ngó Từ Văn, hồi lâu mới trầm trọng đáp :

- Trong vòng một tháng lão phu sẽ khám phá ra vụ bí mật này.

- Được rồi ! Văn bối thủng thẳng chờ đợi tin tức.

- Lão phu đi đây. Người cũng nên đến ngay Tướng phủ...

Giữa lúc ấy, một bóng người nhanh như cơn gió thoảng, lướt qua. Từ Văn bất giác

buột miệng khen :

- Thân pháp rất mau lẹ mà tư thế đẹp như tiền bối...

Chàng chưa dứt lời, thì bóng người kia đã quay ngoắc lại đứng trước mặt hai người. Người này ăn mặc như một lão tú sĩ quê mùa, nhưng mắt chiếu ra những tia thanh quang sắc bén nhìn chằm chập vào Diệu Thủ Tiên Sinh, rồi cất giọng hỏi :

- Phải chăng các hạ là Thiên Nhôn Thánh Thủ ?

Diệu Thủ Tiên Sinh cười ha hả đáp :

- Chính là tại hạ ! Tại hạ chuyên chữa những bệnh nguy nan và kiêm nghề coi tướng theo Ma- Y. Tại hạ còn hiểu cả địa lý và bói toán...

Lão tú sĩ lạnh lùng ngắt lời :

- Các hạ còn là Diệu Thủ Tiên Sinh nữa phải không ?

Diệu Thủ Tiên Sinh lộ vẻ rất kinh hãi. Lão đưa mắt nhìn Từ Văn rồi hỏi lại đối phương :

- Lão phu mắt kém, không biết ông bạn là cao nhân phương nào ?

Lão tú sĩ đảo cặp mắt chim ưng nhìn một lượt, rồi đáp :

- Cái đó các hạ bất tất phải hỏi làm chi. Giả tử bản nhân không muốn nói, thì cứ bịa ra một cái danh hiệu, nó cũng chẳng có ý nghĩa gì cho các hạ...

Diệu Thủ Tiên Sinh ngắt lời :

- Có lý ! Ông bạn có điều chi dạy bảo ?

Lão tú sĩ đáp :

- Bản nhân muốn hỏi các hạ về tin tức một người.

- Ông bạn muốn hỏi ai ?

Lão tú sĩ đáp :

- Bản nhân muốn tìm Thất Tinh Bảo chúa Từ Anh Phong.

Từ Văn chấn động tâm thần. Chàng tự hỏi :

- Lão tú sĩ này lai lịch thế nào ? Sao Diệu Thủ Tiên Sinh lại không nhận ra y ? Y muốn hỏi tin phụ thân mình làm gì ? Sao y biết cả lai lịch Diệu Thủ Tiên Sinh ?

Diệu Thủ Tiên Sinh run người lên, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ trấn tĩnh. Lão hỏi lại:

- Ông bạn muốn nghe tin tức Từ Anh Phong ư ?

- Phải rồi !

- Sao ông bạn lại hỏi tại hạ ?

Lão tú sĩ thản nhiên đáp :

- Vì các hạ với y cùng một đường.

Từ Văn lại chấn động tâm thần. Chàng không ngờ đến Diệu Thủ Tiên Sinh với phụ thân mình lại cùng một đường. Bất giác chàng nhìn Diệu Thủ Tiên Sinh bằng cặp mắt kinh nghi. Tuy chàng đã tiếp xúc với Diệu Thủ Tiên Sinh nhiều lần, đồng thời Diệu Thủ Tiên Sinh có mối liên quan với Tướng Úy Dân, mà chàng vẫn chưa biết rõ chân tướng, chỉ quen với bộ mặt Diệu Thủ Tiên Sinh hóa trang làm Thiên Nhôn Thánh Thủ...

Bổng nghe Diệu Thủ Tiên Sinh lớn tiếng hỏi lại :

- Sao ? Ông bạn bảo Từ Anh Phong với tại hạ cùng một đường ư ?

Lão tú sĩ lạnh lùng hỏi lại :

- Các hạ phủ nhận hay sao ?

Diệu Thủ Tiên Sinh gật đầu, nhưng không trả lời, lại hỏi :

- Ông bạn nói thế hẳn có điều căn cứ.

- Dĩ nhiên !

- Ông bạn thử nói nghe !

- Các hạ cùng Từ Anh Phong mạo xưng là cao thủ Ngũ Lôi Cung, đến Vệ Đạo Hội tầm cừu, phải vậy chăng ?

Diệu Thủ Tiên Sinh hỏi lại :

- Sao ông bạn biết vụ đó ?

Lão tú sĩ hững hờ đáp :

- Các hạ thừa nhận điều đó là được, ngoài ra bất tất phải hỏi nhiều.

Từ Văn lại xúc động trong lòng. Chàng không ngờ hôm đó ở trên núi Đồng Bách, người áo trắng toan liệng Ngũ Lôi Châu để giết bọn quái vật thuộc Vệ Đạo Hội, nhưng bị Thống Thiên hòa thượng ngăn trở, lại là phụ thân chàng, mà sao Diệu Thủ Tiên Sinh chưa nói tới ?

Rồi chàng lẩm bẩm :

- Phải rồi ! Ta nhớ bữa đó Diệu Thủ Tiên Sinh đã cảnh cáo ta phải rời khỏi hiện trường, té ra là vì nguyên nhân này. Nhưng khi ở đầu núi Bạch Thạch, lão lại cùng Thất Tinh Cố Nhân tranh đoạt Thạch Phật với bọn Táng Thiên Ông và Vô Tình Tẩu. Sau đến vụ Thất Tinh Cố Nhân và phụ thân mình bị giết trên đường đi Khai Phong. Cứ tình hình phức tạp này mà coi, thì Diệu Thủ Tiên Sinh là hạng người rất khó hiểu.

Diệu Thủ Tiên Sinh ngắt ra một chút, rồi hỏi :

- Ông bạn muốn biết y lạc lỏng nơi đâu phải không ?

- Các hạ hỏi câu này chẳng là thừa ư ?

- Nhưng ông bạn hỏi làm gì ?

Lão tú sĩ mắt lộ sát khí đáp :

- Để đòi món nợ cũ.

Diệu Thủ Tiên Sinh thủng thẳng nói :

- E rằng món nợ đó ông bạn không thể đòi được nữa...

Lão tú sĩ hỏi ngay :

- Tại sao vậy ?

- Giang hồ đã đồn đãi không nơi Thất Tinh Bảo chúa Từ Anh Phong bị chết trên đường đi Khai Phong. Chẳng lẽ...

Lão tú sĩ cười khanh khách, ngắt lời :

- Lão thâm nhi ! Lão mà dám bảo tên thất phu Từ Anh Phong chết thật rồi ư ?

Từ Văn nghe Lão tú sĩ thóa mạ phụ thân mình là "tên thất phu" thì lửa giận bốc lên

âm âm cơ hồ không nhẫn nại được nữa. Đồng thời lời nói của lão khiến chàng chấn động tâm thần. Chính chàng đã mai táng di thể phụ thân cùng Thất Tinh Cố Nhân, tuy không nhìn rõ mặt, nhưng xét theo di vật thì cũng đủ chứng minh là phụ thân chàng. Cả thân hình, phục sức cũng không sai mấy may. Chủ nhân "Khách qua đường" cũng cho người đưa tin là phụ thân chàng chết về tay Thống Thiên hòa thượng...

Diệu Thủ Tiên Sinh kinh ngạc đứng ngây người ra.

Từ Văn cũng nổi lòng hoài nghi tự hỏi :

- Chẳng lẽ trong vụ này còn điều chi ngoắt ngoéo ? Nếu vậy thì thiệt là một chuyện đáng sợ !

Diệu Thủ Tiên Sinh cất giọng cực kỳ lạnh lẽo đáp :

- Tại hạ không hiểu ông bạn nói cái gì.

- Các hạ đã tự hiểu rồi.

Diệu Thủ Tiên Sinh vẫn một mực :

- Tại hạ chẳng hiểu chi hết...

Lão tú sĩ cười khẩy nói :

- Thôi đi lão thâm nhi ! Trước mặt Phật, đừng đốt hương giả. Lão nói toẹt ra là hơn.

Diệu Thủ Tiên Sinh vẫn lạnh lùng đáp :

- Ông bạn đừng có coi người bằng nửa con mắt...

- Thế là bản nhân đã trọng vọng các hạ rồi đấy.

Diệu Thủ Tiên Sinh cười ha hả nói :

- Nếu ông bạn không trọng vọng lão thâm nhi này thì còn dùng đến danh từ gì ?

- Đủ rồi ! Đừng rườm lời thêm nữa !

Từ Văn bây giờ không nhẫn nại được, liền hỏi xen vào :

- Sao các hạ không nói rõ lai lịch thân thế đi ?

Lão tú sĩ không thèm nhìn lại tựa hồ chẳng coi Từ Văn vào đâu. Lão lạnh lùng đáp :

- Tiểu tử ! Không phải việc ngươi.

Từ Văn cũng không vừa, hỏi lại :

- Chưa chắc. Sao lão lại biết thế ?

- Hừ ! Ngươi cũng gan dạ lắm ! Chẳng lẽ ngươi biết Từ Anh Phong lạc lỏng nơi đâu hay sao ?

- Có thể như vậy.

Lão tú sĩ quay lại ngó Từ Văn bằng cặp mắt chiếu ra những tia sáng như điện. Lão trừng trừng nhìn Từ Văn nói :

- Ta muốn rằng ngươi đừng bạ đâu nói đấy.

Từ Văn đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Các hạ chớ có khinh người. Tại hạ thỉnh giáo lai lịch các hạ đó.

Lão tú sĩ hững hờ đáp :

- Trước nay lão phu chẳng kê khai lai lịch với ai.

- Nếu vậy thì các hạ đừng hòng được người ta trả lời.

- Người cũng nông cuồng lắm nhỉ ?
- Tùy các hạ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.

Lão tú sĩ lớn tiếng :

- Tính nhẫn nại của lão phu chỉ đến một hạn độ nào mà thôi.

Từ Văn xằng giọng :

- Tại hạ cũng chỉ nhường nhịn có chừng.

Diệu Thủ Tiên Sinh hỏi tiếp :

- Các hạ bằng cứ vào điều chi mà bảo người chết trên đường đi Khai Phong không phải là Từ Anh Phong ?

Câu này chính Từ Văn cũng muốn hỏi. Chàng nhìn lão tú sĩ chằm chập xem lão trả lời thế nào.

Lão tú sĩ không nghĩ ngợi gì, hỏi lại ngay :

- Từ Anh Phong vì lẽ gì mà bị giết ? Ai đã trông thấy ? Hung thủ là ai ? Bản lãnh hấn như vậy thì trên chốn giang hồ phỏng có mấy người giết được hấn, huống chi hấn lại giỏi nghề dùng độc ?

Diệu Thủ Tiên Sinh đáp :

- Ông bạn nói vậy kể ra cũng có lý. Nhưng ông bạn quên rằng người giỏi còn có người khác giỏi hơn.

Lão tú sĩ nói :

- Dù có thế nữa, chẳng lẽ Từ Anh Phong lại không trốn thoát được ? Hấn là con người khéo trốn lắm...

Diệu Thủ Tiên Sinh ngắt lời :

- Ông bạn còn quên một điểm nữa là y đã tử đấu với một tay đối thủ tương đương, và lâm vào tình trạng cả hai cùng bị thương gần chết.

Lão tú sĩ hỏi :

- Các hạ có mặt tại đương trường không ?

Diệu Thủ Tiên Sinh lắc đầu đáp :

- Không có !

-Ồ ! Thế thì lời đồn lấy chi làm bằng cứ ? Lão thâu nhi kia ! Ta nói cho lão hay: Những người chết đó vì trúng độc mà uổng mạng, khắp mình không có thương tích. Diện mạo họ bị phá hủy sau khi tắt hơi, nên máu không ra nhiều. Những vết thương ở da thịt lại có vẻ khác thường. Những cái giả tạo đó không qua mắt lão phu được đâu.

Diệu Thủ Tiên Sinh lùi lại hai bước, run lên hỏi :

- Lúc đó ông bạn có ở đó hay sao ?

Lão tú sĩ đáp :

- Lão phu đến nơi thì việc đã xảy ra rồi, nhưng đã kiểm tra lại thi thể.

Từ Văn nghe lão nói, lòng chàng bắt đầu dao động. Chàng lăm lăm :

- Nếu đúng như vậy, thì trong vụ này tất có điều bí mật.

Chàng cũng mong lời lão tú sĩ nói là đúng sự thực, chàng hy vọng phụ thân vẫn còn

sống ở thế gian, và coi đó là một kỳ tích trong những kỳ tích đặc biệt.

Chàng liền hỏi xen vào :

- Đường như các hạ vẫn theo dõi Từ bảo chúa ?

Lão tú sĩ đáp :

- Có thể nói như vậy.

Từ Văn lại hỏi :

- Hãy gác lại việc Từ bảo chúa còn sống hay chết, tại hạ muốn biết các hạ đòi món nợ gì ?

Lão tú sĩ hỏi lại :

- Tiểu tử ! Đường như ngươi biết hẩn lạc lỏng nơi đâu thì phải ?

Từ Văn đáp :

- Đúng thế ! Tại hạ biết y bị hại và chính tay mình mai táng. Đồng thời tại hạ coi lại những di vật thì đúng là Từ bảo chúa không sai.

Lão tú sĩ hỏi :

- Ngươi không nghĩ rằng Từ Anh Phong cố ý bày trò để che mắt bọn cừu gia ư ?

Từ Văn đáp :

- Cái đó tại hạ không có lý do nào để nghĩ tới cả.

Lão tú sĩ xua tay nói :

- Ngươi đi đi, đứng xa ra ! Không nên dúng mồm vào việc này nữa.

Từ Văn nổi tính ngạo nghễ, hắng dạng một tiếng rồi nói :

- Tại hạ không nhún tay vào không được.

Lão tú sĩ hỏi bằng một giọng sắc như dao :

- Tiểu tử ! Lão phu không muốn giết ngươi đâu.

Từ Văn hững hờ đáp :

- Lão không đáng nói câu ấy.

Lão tú sĩ dường như không thèm đối đáp với Từ Văn nữa. Lão quay lại hỏi Diệu Thủ Tiên Sinh :

- Lão thâm nhi ! Lão tính sao ?

Diệu Thủ Tiên Sinh bóp tay đáp :

- Tại hạ chẳng còn điều chi mà nói.

Từ Văn hần học hỏi :

- Các hạ cho là tại hạ không đáng nói chuyện với các hạ chăng ?

Lão tú sĩ xoay mình lại hỏi :

- Tiểu tử ! Ngươi nói vậy là có ý gì ?

Từ Văn lớn tiếng :

- Tại hạ nhắc lại một lần nữa : Các hạ nói rõ thân thế lai lịch đi !

- Nếu lão phu không nói thì sao ?

- Các hạ không nói thì đừng hòng rời khỏi nơi đây.

Lão tú sĩ cười khàn khàn hỏi :

- Thằng lỏi này không muốn sống nữa chẳng ?

- Chưa chắc, lão cứ thử đi coi !

Lão tú sĩ lại hỏi :

- Có phải ngươi là truyền nhân của lão thâm nhi không ?

- Cái đó các hạ không cần biết.

- A ! Ngươi muốn chết thật ư ?

- Sao không ra tay thử coi ?

- Ngươi bức bách lão phu phải giết ngươi thì lão phu cũng chẳng biết làm thế nào được.

Lão tú sĩ nói xong, vươn tay ra chụp vào trước ngực Từ Văn. Thế chụp của lão kỳ bí khiến người ta phải lẽ luối.

Từ Văn hăng dặng một tiếng, đột nhiên phóng tay nhằm chụp lấy cổ tay đối phương...

Chàng cảm thấy nửa người tê nhức, huyết "kiên tĩnh" đã bị đối phương nắm giữ. Nhưng tay trái chàng cũng đã chạm vào cổ tay đối phương.

Lão tú sĩ la hoảng :

- "Độc thủ" !

Lão buông tay ra lùi lại mấy bước, sắc mặt biến đổi.

Từ Văn lạnh lùng chăm chú nhìn đối phương, nhưng lão không ngả lăn ra như chàng đã tưởng mà chỉ hơi lộ vẻ đau khổ. Chàng tự hỏi :

- Lại một người nữa không sợ "Độc thủ" của mình ư ?

Bỗng nghe lão tú sĩ run lên nói :

- Ngươi là Địa Ngục Thư Sinh ?

Từ Văn đáp :

- Chính thị !

Lão tú sĩ ngập ngừng :

- Sao lão phu coi tướng mạo không đúng như người ta thường đồn đại. Chà ! Ngươi cũng cùng đường với lão thâm nhi, không để lộ chân tướng...

Lúc lão tú sĩ nói mấy câu này thì trán toát mồ hôi. Nếu lão chỉ dùng nội lực để ngăn ngừa chất độc không cho vào trái tim, thì nội công của lão đã thuần thực đến một trình độ phi thường khiến cho người ta phải kinh hãi.

Từ Văn nói :

- Nội lực của các hạ quả nhiên ghê gớm, nhưng cũng không giải trừ được chất độc này đâu, bất quá chỉ kéo dài mạng sống thêm được trong khoảnh khắc.

Lão tú sĩ đáp :

- Hừ ! Giỏi lắm ! Thằng lỏi kia ! Lão phu không ngờ lại chết về "Độc thủ" của ngươi. Chẳng lẽ số mệnh lão phu phải như thế ?

Từ Văn cười lạt hỏi lại :

- Các hạ cũng nhận là số mạng ư ?

- Nếu lão phu biết trước ngươi là Địa Ngục Thư Sinh, thì ngươi không có cơ hội để mà thi triển "Độc thủ".

Từ Văn cười nói :

- Đúng thế ! Nhưng bây giờ các hạ mới biết thì đã muộn mất rồi. Vậy các hạ chịu chết đi thôi.

Diệu Thủ Tiên Sinh đột nhiên lớn tiếng :

- Lấy thuốc giải cho y.

Từ Văn ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại thế ?

Diệu Thủ Tiên Sinh trầm giọng đáp :

- Hải tử ! Đừng hỏi lời thôi nữa. Hãy lấy thuốc giải cho y.

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ, miệng lẩm bẩm :

- Chắc Diệu Thủ Tiên Sinh có dụng ý gì đây.

Đoạn chàng không nói gì nữa, lấy một viên thuốc giải đưa cho lão tú sĩ. Lão đón lấy thuốc bỏ vào miệng. Vẻ mặt đau khổ vừa tiêu tan, lão dậm chân nói :

- Sau này sẽ có ngày gặp nhau.

Rồi trở gót lướt đi nhanh đến nỗi khiến cho người coi phải hoa mắt. Khinh công của lão thiệt chẳng kém gì Diệu Thủ Tiên Sinh.

Từ Văn nghi ngờ hỏi :

- Tại sao lại lấy thuốc giải cho lão ?

Diệu Thủ Tiên Sinh đáp :

- Lão phu ngờ y là một người...

Từ Văn hỏi ngay :

- Tiên bối ngờ lão là ai ?

- Lam Thiếu Thần.

- Lam Thiếu Thần là ai ?

- Cữu phụ ngươi.

Từ Văn chấn động tâm thần, hỏi lại :

- Lão là Cữu phụ của văn bối ư ?

- Đúng rồi !

- Tiên bối lại không xác định được ư ?

- Không được, vì lão phu chưa gặp mặt y bao giờ.

Từ Văn lấy làm lạ hỏi :

- Vậy mà sao tiên bối lại bảo y là Cữu phụ văn bối ?

Diệu Thủ Tiên Sinh ngẫm nghĩ một chút, rồi đáp :

- Hồi lệnh đường là Lam Ngọc Trân hứa hôn với phụ thân ngươi, thì Cữu phụ ngươi là Lam Thiếu Thần kiên quyết phản đối. Vì thế anh em giận nhau. Cữu phụ ngươi đang cơn thịnh nộ đuổi mẫu thân ngươi ra khỏi nhà và nói rõ có một ngày sẽ tìm phụ thân ngươi để trả oán...

Từ Văn động tính hiếu kỳ. Đây là việc trong nhà chàng mà chàng lại không hay biết. Chàng liền hỏi :

- Tại sao tệ Cửu phụ lại phản đối ?

Diệu Thủ Tiên Sinh đáp :

- Vì khi đó phụ thân ngươi đã kết hôn với cùng Đại mẫu ngươi là Không Cốc Lan Tô Viên, mẫu thân ngươi phải làm vợ lẽ...

Từ Văn kinh ngạc hỏi :

- Ủa ! Nếu thế thì gia mẫu có mối thâm tình với tiên phụ lắm hay sao ?

- Có lẽ thế !

- Vì vậy mà tiền bối nảy mối nghi ngờ...